

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. július 28.
(csütörtök)

Szepesy László

HIT, REMÉNY, SZERETET 3.

Énekek: 370, 440,12-14

Alapige: 1Thesszalonia 1,2-3

„Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, emlékeztén rólatok a mi imádságainkban, szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetek fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységetek állhatatosságát az Isten előtt, a mi Atyánk előtt:”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy egyszülött Fiadat a golgotai kereszten értünk feláldoztad, és ezért az áldozatért bűneinkre bocsánatot, és az örök élet reménységét ígеред és adod nekünk. Köszönjük, hogy ez minden dolognál jobban meghatározza az életünket. Köszönjük, Urunk, hogy a mai nap eseményeinél is fontosabb az, amit Te ott, a golgotai kereszten tettél. Mindaz a nehézség, teher, fájdalom, ami ért bennünket, vagy éppen öröm, hálaadásra indító dolog, amiben részünk lehetett, mindezt a golgotai kereszt fényében kaphattuk Tetőled, mintegy a Te kezedből.

Szeretnénk, Urunk kérni a Te igédet is a mai napon. Köszönjük, hogy a fáradtságos munka után együtt lehetünk testvéri közösségben, énekeinkkel, hitből jövő imádságainkkal, kéréseinkkel Hozzád fordulva Téged dicsőíthetünk, magasztalhatunk.

Köszönjük az esőt is, amely megöntözi a száraz földet. És köszönjük, hogy Igédben az is írva van, hogy a Te igéd is olyan, mint az eső, amely megöntözi a földet és a magot, ami abban van, azt erősíti, életét táplálja, amely felnövekedve Téged dicsőít. Köszönjük, hogy a Te igéd is ilyen lehet a mi szívünkbe vetve, életet támasztva valóban képes gyümölcsözni, és Téged dicsőíteni.

Kérjük, hogy valóban jöjj el Szentlélek Úr Isten, munkáld meg bennünk a Te dicsőségedre! Kérünk, hogy áldd meg ezt a ma esti alkalmunkat is.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A hit, remény, szeretet hármasságáról, hívő életünk alapjairól Pál apostol sokszor ír a leveleiben. A thesszalónikai gyülekezetnek írt 1. levelében is megemlíti ezeket, amikor hálát ad Istennek a Szent Lélek gyülekezet tagjai szívében elvégzett munkájáért. Olyan hitnek, szeretetnek és reménységnek nevezi a thesszalónikai testvérekét, amelyet, a 7. vers szerint mások elé állíthatunk példaként, így számunkra is példa lehet. Mai alkalmunkon ezekről lesz szó. Arra a három jelzőre szeretnék részletesebben kitérni, amivel az apostol illeti a thesszalónikaiak hitét, reménységét és szeretetét. Ezek pedig a következők: először is a hitüket munkálkodónak nevezi. Másodszor szeretetük fáradozását említi, harmadszor pedig állhatatos reménységükről szól. Ezeket nézzük meg alaposabban.

1. Az első dolog tehát, amit megemlíti az apostol: a thesszalónikai hívők hitének munkája. De mit is értsünk a hit munkája alatt? A hit elsősorban az Istenhez térést munkálja a szívünkben. Azt, hogy az Istenben nem hívő ember Istenben higgyen, és elkezdjen bízni Benne. A hit tehát nem egy passzív dolog. Nem létezik önmagában. Nem pusztán egy gyakorlat nélküli elmélet, nem puszta filozofálgatás, hanem mindig gyakorlati hatással van az emberre. Isten azért adja a hitet, hogy az munkálkodjék bennünk és átformáljon minket.

A fő munkája pedig az, hogy megláttatja velünk Istent, és így meghatározza és megváltoztatja a gondolkozásunkat, bizalmunkat, akaratumat, érzéseinket, vágyainkat, vagy éppen céljainkat: a mindennapjainkat, ahogyan élünk. A hit erre adatik. Nem létezik tehát passzív hit. Nem létezik olyan igazi hit, amely megelégszik pusztán azzal, hogy tud Istenről, és tud Jézus Krisztusról. A hit mindig munkálkodni akar, mert Isten Szentlelkéhez kötődik, aki nem tétlen. A hit közelebb akar engem vinni Istenhez. Jobban meg akarja ismertetni velem Őt. Jobban meg akarja változtatni az életgyakorlatomat. Nem hangzik el olyan ige az igazi élő hit számára, amely ne változtatna valamit rajtam, azon, amit hiszek, vagy azon, amit cselekszek, amit gondolok.

Amikor Pál apostol hálát adott a thesszalónikai gyülekezet tagjai hitének munkájáért, akkor úgy gondolom elsősorban arra gondolt, hogy milyen csodálatosan tértek meg ezek az emberek Istenhez, és Isten milyen csodálatosan munkálkodik nap, mint nap bennük, hogy Jézus Krisztus tanítványaiként, követőiként éljenek ők. A 9. vers is ezt támasztja alá, mert ezt írja az apostol: „*mert azok maguk hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok*”. A megtérés és az Istennek való szolgálat, ami a hit igazi munkája az életünkben. Olyan pogány környezetben, mint Thesszalónika, ahol a zsidók nem hallgattak az evangéliumra, mert Pálékat elutasították, nagyon nagy csoda volt az, hogy a pogányok, akik semmit sem tudtak az élő Istenről, mert csak a bálványokról hallottak, egyszer csak Pál igehirdetésére megtérnek. Döbbenetes dolog az, amikor egy olyan országban, környezetben, ahol semmit nem hallanak az élő Istenről, néhány igehirdetés alkalmával emberek átadják az életüket az élő Istennek. Pál erről a csodáról beszél. A hit munkája láthatóvá vált az ottani gyülekezet tagjai életében úgy, hogy megváltozott az ő szívük, és máshogyan kezdtek élni.

Sokan úgy gondolják, hogy a hit munkái alatt Pál apostol a jó cselekedeteket érti csupán. Ahogyan Jakab apostol is beszél arról levelének 2. fejezetében, hogy a hit jó cselekedetek nélkül halott önmagában. Azaz, ha valaki csak hisz, de az életében ez a hit nem válik láthatóvá, akkor halott hite van. Ahogyan az apostol maga mondja, hogy mutasd meg a te cselekedeteidet, és abból meglátom a te hitedet. Vagy én megmutatom a hitemet, de azt a cselekedeteimből is fogod látni. A kettő nem létezik egymás nélkül. És sokan azt gondolják, hogy amikor itt az apostol arról beszél, hogy a hit munkájáért ad hálát, akkor valami különösen nagy jótéteményről beszél. De az Ige alapján azt kell feltételeznünk, hogy itt elsősorban nem pusztán a tettekről beszél Pál, hanem az azokat megelőző változásokról, amit a hit végez az ember szívében. Itt az Isten szerinti életről, a szív változásáról van szó.

S ennek csodájáról nagyon gyakran elfelejtkezünk, hogy mennyire hatalmas munkája Istennek bennünk az, hogy hit által minden nap magára irányítja egyébként lankadó és elkalandozó figyelmünket, amely nagyon gyakran csak a földi és a testi dolgokkal törődne. Mert nem természetes dolog, hogy mi megmaradunk a hitben. Nem természetes dolog az, hogy nap, mint nap Jézus Krisztus követői vagyunk. Isten Szentlelkének ajándéka és munkája bennünk a hit, ami Istenhez hajt bennünket. Gondoljuk végig, hogy hányan fordítanak hátat el az élő Istennek? Ennek tükrében még inkább érthető, hogy itt Pál azért ad hálát, hogy Isten a hit által munkálkodik mindannyiunk szívében. Isten az Ő Igéjének olvasására vesz rá bennünket, amely korábban nem érdekelt minket. Imádságra buzdít, amit korábban lehet, hogy csak pusztán levegőbe való beszélésnek tartottunk. A hit munkái csodálatosak.

Másrészt viszont a hit munkái alatt az evangélium hirdetését is értenünk kell. Mert mi más ösztönözné az embert arra, hogy az evangéliumot hirdesse másoknak, mint az, hogy komolyan hiszi, hogy ez az, amire minden embernek szüksége van? A 8. versből megtudhatjuk, hogy Macedóniába és Akhájába a thesszalonikai hívők által jutott el az evangélium, mert fontosnak tartották, hogy ne csak maguk meneküljenek meg, hanem mások is megismerjék megváltó, üdvözítő Urunkat. És ez azért is csodálatos, mert nagyon hamar történt mindez. Pál Thesszalonikából elüldöztetett, menekülnie kellett. Tovább ment még két várossal, és nem sokkal az után, hogy elhagyta Thesszalonikát, néhány hét, vagy 1-2 hónap elteltével írta meg ezt az 1. levelét. És miről hallott Pál Timótheustól, aki hozta neki a híreket a gyülekezetről? Hogy ez a néhány hónapja megtért kis gyülekezet máris elárasztotta Macedóniát, és egész Akháját az evangéliummal. Nem vettek részt misszionáriusképzésen. Nem jártak bibliaiskolába több éven át. Tudták a jó hírt, és tovább vitték, tovább adták azt. És nem elégedtek meg a saját környezetükkel, a várossal, ahol éltek. Vitték a szomszédos falvakba, vitték a szomszédos városokba, szomszédos tartományokba. A hit munkája volt bennük ez, hogy az evangéliumot tovább kell adni. Úgy gondolták, nem tarthatják meg magunknak az örömhírt, nem lehet pusztán az Ő forrásunk. És ez örömhír, hogy a hit munkálja bennünk az evangélium továbbvitelével.

Amikor elolvassuk ezt a néhány igeverset, hogy Pál apostol hálát ad a thesszalonikai gyülekezet hitének munkájáért, óhatatlanul eszünkbe kell jusson a kérdés: vajon az én hitem munkájáért is ad valaki így hálát? Vajon az én hitem is előbbre visz engem, egyre közelebb Istenhez? Valóban megváltoztatja az akara-

tomat, a céljaimat, az érzéseimet, vágyaimat, a szívemet, a hétköznapi rutinfeladataimat? Valóban munkálkodó hitem van-e? Vagy megrekedtem és passzívvá váltam? Megelégedtem egyfajta hittel, és nem keresem az élő Istent jobban, mint korábban? Valóban olyan hitem van-e, amely úgy megváltoztat engem, hogy azt mások is látják? A hitem a gondolataimban él csupán, vagy ténylegesen megváltoztatja az életemet? És vajon én továbbadója vagyok-e az evangéliumnak?

Egyszer egy hívő férfitestvérünk mesélte nekem, hogy egy munkatársáról, akivel már több éve együtt dolgozott napi szinten, és minden nap beszéltek, 3 év után derült csak ki, hogy ő is Isten gyermeke. S ez a férfi két dolgon lepődött meg. Először is, hogy ez a munkatárs, akivel naponta beszélt, hogy tudta eltitkolni 3 éven keresztül azt, hogy ő Isten gyermeke? És a másik dolog, amin meglepődött, hogy hogyan nem derült ki saját magáról is ugyanez? Hogy lehetett az, hogy ő nem úgy volt ott jelen a munkahelyén, és a munkáját nem úgy végezte, mint egy hitvalló ember, akiről a többiek is tudják, hogy Jézus Krisztus gyermeke és követője?

Hitünk munkája látható-e? Hálára indít-e másokat, ahogyan az apostolt hálára indította a thesszalonikai gyülekezet élete, hite? Hitünk munkájáért hányan adnak hálát itt a gyülekezetből, vagy a családjuk körében, vagy a szomszédok közül?

2. Másodszor az apostol szeretetük fáradozásáról beszél. Fontos észrevennünk, hogy nem pusztán azt dicséri meg Pál apostol, hogy másokat is szeretnek a thesszalonikaiak. Ennek ugyanis alapvető dolognak kellene lennie, hogy akik Istent szeretik, azok a felebarátjukat is elkezdik szeretni. Nem rögtön, teljes erővel, de az ember életében megjelenik az erre való törekvés, a próbálkozás, a könyörgés, hogy Uram, segíts szeretnem őt is! Pál apostol nem erről beszél. Nem ezért ad hálát, hogy de jó, hogy elkezdtek szeretni, hanem azt emeli ki, hogy milyen buzgón tesz az. Mert azt mondta, hogy hálát ad Istennek szeretetük fáradozásáért. Ez a görög szó, hogy 'fáradozás' eredetileg kemény munkát, vagy megerőltetést, időnként kimerültséget is jelent. És van olyan jelentése is, hogy az ember vállalja azt a fáradozást a másikért, amely időnként még némi kellemetlenséget is magában hordoz. Nagyon beszédes ez a kifejezés, mert valóban a szeretet sokszor minden erőt meghaladóan, a kimerültség képes a másik javára tenni és munkálkodni.

Itt nem csak a súlyos beteg gyermeküket vagy szüleiket ápoló emberek kell, hogy eszünkbe jussanak, bár ők is nagy példák számunkra. Milyen nagy szeretettel tudják ezt végezni! Hanem olyan testvérek is jussanak eszünkbe, akik akár éveken keresztül szeretik azokat a családtagjaikat, munkatársaikat, akik folyton rosszindulatúan bántják őket, akik megvetik őket hitükért, alázatosságukért, vagy éppen szolgálkúnak tartják őket, mert másokat akarnak szolgálni ahelyett, hogy azt várnák, hogy mindenki nekik szolgáljon. Vagy éppen jussanak eszünkbe azok a testvéreink, akik itt a gyülekezetben erőt, fáradságot nem kímélve, szüntelenül szolgálnak közöttünk. Szeretetből teszik ezt. Napjainkban, amikor az önszeretetet bálvány magasságba emeljük, és az önzést a jogos elvárások közül is az első helyre állítjuk, még inkább szükség van az olyan hívőkre, akik belefáradnak a szeretetbe. Belefáradnak abba, hogy másokat, felebarátokat, de még az ellenségüket is szeressék.

A lustaság, az áldozathozatal gyakran gátol meg bennünket abban, hogy akár kellemetlenségeket vállalva is szeressünk másokat. Hány olyan család létezik, ahol

az idős szülőknek vagy maguknak kell gondoskodniuk magukról, vagy a család helyett valamilyen szociális intézmény teszi ezt meg? Hány házasság és család mehetnek meg, ha a házaspárok képesek lennének a szeretetbe befáradni, és keményen munkálkodni egymásért? Pál hálát adott a thesszalónikai gyülekezet szeretetének fáradozásáért. Nem rózsaszín képet fest le Pál, hogy ó, de könnyű szeretni. Azt mondja, hogy fáradtságos, kimerítő. És ezért még inkább hálát adott, hogy a gyülekezet tagjai ezt az utat választották.

Fontos azonban látnunk, hogy ez a befáradás nem azonos a kimerüléssel, mert a kimerülés azt jelenti, hogy valami végleg elfogy, nincs több belőle. A hívó ember azonban nem mondhatja ezt, hogy nincs több szeretet. Mert ez azt jelentené, hogy elszakadt minden szeretet és erő forrásától: az élő Istentől, aki képes megújítani bennünk a szeretetet, aki képes nekünk újból és újból erőt adni. Isten nem arra hívott el minket, hogy a Tőle kapott szeretetet megtartsuk magunknak, és csak gyűjtsük, hanem hogy tékozló módon adjuk tovább mindenkinek. Mint ahogyan a Joppében élő Tábitáról is mondja az Apostolok cselekedeteiről írott könyv, hogy *„gazdag volt jó cselekedetekben és alamizsnákban”* (9,36), akinek a szeretetéről azok az özvegyasszonyok tettek bizonyosságot, akik ott siratták őt halálakor, mutogatva azokat a ruhákat és öltözeteket, amiket nekik készített, nem kímélve magát. Vagy jusson eszünkbe Pál apostol, aki ebben a levélben, a 2. fejezetben említi, hogy: *„Emlékezhetek ugyanis, atyámfiaim, a mi fáradozásunkra és bajlódásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük nektek az Isten evangéliumát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek”*. Maga az apostol adott példát a thesszalónikai gyülekezetnek abban, mit jelent befáradni a szeretetbe. És ki más nagyobb példa számunkra, mint maga a mi megváltó Urunk, Jézus Krisztus? Azt írják az evangéliumok róla több esetben is, hogy kimerülve tért vissza a szállására. Vagy azt, hogy még enni sem volt ideje, mert annyi ember vette Őt körül, és mindegyiket meggyógyította, aki beteg volt, és tanította őket. Vagy annyira elfáradt testileg a szolgálatban, hogy még a vihar ellenére is aludt a hánykolódó csónakban, és nem ébredt fel a viharra.

Sok olyan hívővel beszéltem és találkoztam, akik úgy érezték, hogy baj van a hitükkel, és olyan csodagyógyszert vártak, amitől Istent mindig szeretni tudják, és mindig erősek, ellenállók tudnak lenni lelkileg. De amikor elbeszélgettünk, kiderült, hogy az igazi probléma valahol abban van, hogy nincs jelen az életükben a felebaráti szeretet. A fő problémájuk az volt, hogy nem tudtak befáradni mások szeretésébe, nem volt meg ez az irány, ez a próbálkozás bennük. Nem merültek ki abban, hogy türelmesek, figyelmesek, megértőek, segítőkészek, teherhordók legyenek, és ezért nem tapasztalták meg, mit jelent az az ige, amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket”*. Mert csak a szeretetben megfáradt ember tapasztalja meg igazán azt, mit jelent Krisztus nyugalma. Nem tapasztalják meg azt, hogy mit jelent az, hogy Isten meg tud újítani valakit a szeretetben és az erőben, hogy Isten ereje *„erőtlenység által végeztetik el”*. Ez a nagy problémánk gyakran: nem vagyunk hajlandóak elfáradni a szeretetben.

Hadd kérdezze meg Isten ezen az ígén keresztül is tőlünk: annyira szereted testvéreidet és felebarátaidat, hogy szinte befáradsz abba? Hálát adnak a te Is-

tentől kapott szeretetedért, amit tovább adsz? Vagy saját korunk önző szeretete a te szívedet is mérgezi, és meggátol abban, hogy ahogyan Jézus szeretett téged, te is úgy igyekezzél szeretni másokat?

3. Harmadszor az apostol a hívők Jézus Krisztus felől való reménységének állhatatosságáért ad hálát mennyei Atyánknak. Amíg a hit legbelül változtat meg minket, és látható módon a szeretet által munkálkodik, addig a reménység türelmet ad Isten ígéreteinek várásához. Mert nem valami bizonytalan dologban hiszünk, hanem a Bibliában megtalálható bizonyos ígéretekben. Nem céltalanul kóborlunk ebben az életben, nemcsak tengünk-lengünk, hanem biztos cél felé haladunk, mert afelé vonz és vezet minket mennyei Édesatyánk. A reménység segít nekünk elhordozni a hétköznapi terheket az által, hogy Istenre, az Ő jelenvaló voltára, az Ő hétköznapi munkájára és a végső célra mutat rá. Lehet, hogy a hit és a szeretet elfárad, de a remény újból megmutatja a munkálkodó Istent, aki értünk adta Önmagát. Megmutatja azt a végső célt, ami felé Isten vezet minket: az örök életet, hogy előre vonzzon bennünket, továbbhaladásra készítessen minket. Azt a célt láttatja meg velünk, amit testi szem nem, hanem csak a hit reménysége láthat meg.

Az apostol hangsúlyozza ennek a reménynek az állhatatosságát a gyülekezet tagjai között. A remény önmagában véve is fontos dolog, mert az ember minden gond és fájdalom, minden külső probléma nélkül is hajlamos arra, hogy eltévelyedjen, hajlamos arra, hogy türelmetlen legyen, hogy követelőzzön: Isten, miért nem adod már most azonnal meg? De az állhatatosság, az állhatatos reménység még inkább szükséges ott, ahol a hitért szenvedni kell, ahol az ember hátratételt szenved Krisztusba vetett bizalmáért. A thesszalonikai gyülekezetnek üldöztetést kellett elszenvednie a helyi zsidóktól és néhány pogánytól. Ez a nyilvánosság előtti meghurcoltatást is jelentette – ahogyan az Apostolok cselekedeteiről írt könyvben megtaláljuk. Ezek az emberek azonban frissen megtérve állhatatosak voltak a Krisztusba vetett reménységükben.

Ugyancsak állhatatosság kell akkor, amikor a körülmények arról beszélnek, hogy Isten ígéretei nem fognak beteljesülni a közeljövőben, amikor látszólag a hitetlenek azt tehetnek a hívőkkel, amit akarnak. Állhatatosság kell, mert azt próbálja meg e világ fejedelme elhíttetni velünk, hogy nem igaz az ígélet, és te hamisan várod Isten segítségét és szabadítását. Állhatatosság kell a támadás alatt.

Az állhatatosság azt jelenti, hogy a gyülekezet tagjainak nem rövid életű, szalmaláng hite volt Thesszalonikában, hanem Istenben gyökerezett a reménységük. Csak a jó földbe esett, és ott mélyen meggyökerező mag marad meg, és terem gyümölcsöt Isten dicsőségére. A többi mag, ami nem ereszt mélyen gyökeret, akár mennyi ideig is éljen, előbb-utóbb elhal vagy gyümölcsstelen lesz. Az állhatatosság a Biblia szerint az a kéz, amely megragadja „*az előttünk lévő reménységet, mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya*”, amely a mennybe hatol be Jézus Krisztus által, ahogy írja a Zsidókhöz írt levél szerzője a 6. fejezetben (18-19. vers).

Van-e ilyen állhatatos reménységünk, amely minden teher, megpróbáltatás, fájdalom és egyedüllét közepette is Istenhez visz minket közelebb? Amely segít előrehaladnunk azon az úton, amelyen vezetni akar minket Megváltó Urunk? És mások látják-e ezt az állhatatosságot a mi reménységünkben? Vagy csak a folyto-

nos bukdácsolást, elbukást? Látják-e azt az állhatatosságot, hogy ennek az életnek gondjai, bajai, nem képesek minket elvonni Isten kegyelmétől? Sőt ezek még inkább közelebb visznek minket Őhozzá? Mert ahol több a probléma, több a baj, ott még inkább Istenre van szükség, és az ember még inkább Hozzá közeledik. Látják-e ezt az állhatatos, Istenben való reményt a mi életünkben?

A Szentírás a reménységben és a hitben is Ábrahámot hozza elénk példaként. A Rómaiakhoz írt levél 4. fejezetében, a 18. versben ezt írja Pál apostol: Ábrahám „*reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz aszerint, amint megmondattott: így léssen a te magod*”. Idős ember volt. 25 évet kellett várnia annak az ígéretnek a beteljesedésére, hogy fia, Izsák megszülessen. 100 éves volt, amikor ez megtörtént, és 25 éven át állhatatosan várta azt. Ahogy a levél szerzője mondja: „*reménység ellenére reménykedve hitte*”. Amikor minden arról beszélt volna, hogy ez hiú remény, ez csak egy ábránd, ő akkor is állhatatosan reménykedve hitte, hogy bekövetkezik.

A hit munkája, a szeretet fáradozása és a reménység állhatatossága mind olyan ajándékai Istennek, amelyekért mi is hálát adhatunk, ahogy az apostol tette, mert Ő az, aki jóságából és szeretetéből ezeket adja nekünk. Jézus Krisztus nemcsak példa lehet számunkra ezekben – bár érdemes az Ő életét így is végiggondolni, milyen volt az Ő hite, szeretete, és reménysége –, hanem Ő az, aki életét adta értünk, hogy ilyen munkálkodó hitünk, fáradozó szeretetünk és állhatatos reménységünk legyen. Őnála van mindez, és Ő az, akitől el kell ezeket kérnünk, és el is kérhetjük. Imádkozunk-e, könyörgünk-e ezekért? És ha látjuk egymás életében, vagy a saját életünkben megtapasztaljuk ezek örömét, hálát adunk-e Istennek? Hálát adok-e azért, hogy állhatatos lehettem egy adott pillanatban? Hogy tudtam erőt nem kímélve fáradozni másért? Meg tudtam-e köszönni mások hitét és mások szeretetét? Hálát tudunk-e adni egymásért?

Ez az ige legyen számunkra tükör gyanánt, amelybe belenézve vizsgáljuk meg hitünket, szeretetünket, reménységünket. De ne csak önvizsgálatra indítson minket, hanem könyörgésre is. Ne felejtkezzünk el ezekért szüntelen könyörögni, elkérni az Úrtól, és hálát adni érte! És ne szűnjünk meg gyakorolni magunkat ebben! Törekedni a szeretetre – törekedni egymás emlékeztetése által is akár –, az állhatatosságra a reménységben, és könyörögni, hogy a hit munkálkodjon bennünk, vigyen előrébb minket a hit útján, hogy egyre több mindent tudjunk elhinni Isten Igéjéből, hogy ne rekedjünk meg az úton. Adja a mi Urunk, hogy a mi hitünk, szeretetünk és reménységünk is Isten dicsőítésére indítson másokat, hogy mi is ilyen követői lehessünk Megváltó Urunknak! Ámen.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, Szentlelked munkájáért, hisz Te voltál az, aki a thesszalonikai testvérek szívében elvégezted mind ezeket a hálára indító dolgokat, munkálkodó hitet, fáradozó szeretetet és állhatatos reménységet adva nekik. Köszönjük, hogy Te az életedet adtad azért, hogy ezek a mieink lehessenek, és így megváltozhassunk. Köszönjük neked, Urunk, hogy nemcsak nekik adtad ezt, hanem a mi reménységünk is lehet, hogy már bennünk is elkezdted a hit munkáját, a szeretetet és a reménységet. Hálát adunk azért a re-

HIT, REMÉNY, SZERETET 3.

---

ménységért, hogy Te olyanná tudod tenni a mi hitünket, szeretetünket és remény-
ségünket, amelyek Rád mutatnak, amelyek Téged dicsőítenek.

Bocsásd meg nekünk, hogy a hitben megrekedünk, és megelégszünk azzal,
hogy hiszünk Benned, a váltságshalálodban, és nem törekszünk arra, hogy minden
egy kijelentett ígét még jobban elhiggyünk, és a szerint éljünk. Bocsásd meg,
amikor a szeretetben megfáradunk, amikor követelözünk, amikor csak azt nézzük,
hogy mások hogyan szeretnek minket, és hiányoljuk, hogyha nem látunk elég sze-
retetet. Bocsásd meg, amikor elfeledkezünk arról, hogy azért szerettél minket, hogy
mi is szeressünk Téged és felebarátainkat, és még inkább testvéreinket. Bocsásd
meg, amikor a reménységben meglankadunk, amikor az élet gondjai, bajai any-
nyira a fejünkre nőnek, hogy elfeledkezünk arról, hogy kik voltunk, és kivé tétet-
tünk, elfeledkezünk arról, hogy hová tartunk, és hogy milyen hatalmas Urunk vagy.
Köszönjük, hogy mindezekre bocsánatot Tőled kérhetünk és várhatunk.

Azt is kérjük Urunk, hogy mindezekben változtass meg bennünket, hogy egy-
re inkább munkálkodó hitünk legyen, amely szívünket formálja, amely Téged di-
csőít, és Neked ad hálát, mint az apostol életében is láthattuk ezt.

Köszönjük, hogy példákat adsz elénk itt a gyülekezetben is azok szeretetében,
akik önmagát nem kímélve fáradoznak testvéreikért és másokért. Urunk, hadd
lehessünk a Te követőid ebben is, újíts meg minket, adj megújult erőt, szeretetet
nekünk. És kérünk, hogy adj állhatatosságot is. Oly könnyen ingunk meg, és oly
könnyen tévednek el gondolataink e világ gondjai, bajai miatt. Segíts a remény-
ségben megállanunk, meggyökereznünk, hogy ez az élet csak átmeneti, és Tehoz-
zád tartunk az örök élet felé.

Könyörgünk szenvedő testvéreinkért. Add, hogy akik testileg, lelkileg szen-
vednek, Nálad hadd találjanak enyhülést, nyugalmat, újult erőt akár szenvedésük
további elhordozásához, akár úgy, hogy megszabadítod végleg őket.

Könyörgünk családjainkért. Add, Urunk, hogy olyan szülők hadd lehessünk,
és olyan szülők hadd lehessenek a család vezetői, akik hitben, szeretetben és re-
ményben adnak példát gyermekeiknek. Adj, kérünk, megtérést családtagjainknak,
gyermekeinknek, házastársainknak, és hogy az evangélium örömeivel hadd tud-
junk mi is hozzájuk menni.

Köszönjük, hogy itt a gyülekezetben annyi alkalom lehet. Kérünk, áldj meg
minden alkalmat, ahol az ige hirdettetik. Könyörgünk azért, hogy egyen-egyenként
és gyülekezetként is hadd árásszuk el az evangéliummal környezetünket. Hadd mun-
kálkodjunk szeretettel másokért, és egymás hitét valóban hadd tudjuk erősíteni.
Köszönjük, hogy Benned bízhatunk, Rád támaszkodhatunk, Tőled kérhetjük és vár-
hatjuk ezeket. Hálát adunk, és magasztalunk Téged, hogy valóban ezeket elvégzed.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

440,14 dicséret

Add, Úr Jézus, halálodban, Követnünk életedben,
Szentséges tudományodban, Szelíd szenvedésedben.
Légyünk alázasak. Mindenhez irgalmasak;
Segélj erre Szentlelkeddel, Oktass, vezérelj igéddel!